Το φωτεινό παράδειγμα του πολυάθλου Ιώβ (γ. Εφραίμ Φιλοθεΐτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 6 Μαΐου, 2020

Σήμερα (6/5) εορτάζει η Ορθόδοξος Εκκλησία μας τον άγιο και πολύαθλο Ιώβ, τον δίκαιο Ιώβ. Γιατί; Γιατί πολυ-άθλησε, έκανε πολλές αθλήσεις. Πήρε πολλά στεφάνια, έφερε πολλές νίκες. Πού; Στου βίου τη θάλασσα. Και βλέπουμε εκεί στη βιογραφία του, ότι αυτός ο Άγιος, στην εποχή που ζούσε, στα χρόνια εκείνα, που δεν υπήρχε Ορθόδοξος Εκκλησία, δεν είχε κατέβει ο Χριστός, δεν είχε σαρκωθεί ο Θεός Λόγος, δεν είδε ο κόσμος τη ζωή του Χριστού, δεν είδε τον Θεό εν σαρκί, δεν είδε τα θαύματά του, δεν είδε τίποτε. Και όμως με μία απλή πίστη στον Δημιουργό, στον Πλάστη, έγινε αυτός Μέγας Άτλας του Θεού. Με μια απλή πίστη, βλέποντας την δημιουργία, την λειτουργία της δημιουργίας, έβλεπε τον πάνω κόσμο, τους αστέρες, τις εποχές και όλα τα είδε να λειτουργούν άψογα, από αμνημονεύτους αιώνες, χωρίς να παραστρατεί κάποιο δημιούργημα από τη δημιουργία του, ούτε στο ελάχιστο. Πώς είναι δυνατόν, είπε, υλικά πράγματα να είναι φτιαγμένα με τέτοια επιστήμη και να λειτουργούν με τέτοια ακρίβεια επιστημονική χωρίς να υπάρχει Δημιουργός; Η λογική, η συνείδηση, του υπέβαλαν ακράδαντη πίστη. Με αυτή την επίγνωση, της πίστεως προς τον Κτίστη, αυτός έγινε ένας μεγάλος πιστός. Σ’ αυτή την πίστη επάνω θεμελιώνοντας και πατώντας αντιμετώπισε τον μεγάλο Δράκοντα, τον απατεώνα Διάβολο.

Ο Ιώβ ήταν, όπως ομολογεί ο ίδιος ο Θεός, άμεμπτος, **δίκαιος**, θεοσεβής, ο καλύτερος άνθρωπος πάνω στη γη. Είχε 7 αγόρια και 3 κορίτσια, 10 παιδιά το σύνολο…

Ο Θεός έδωσε την άδεια στον Διάβολο να τον πειράξει, εκτός από του να διασαλεύσει τον νου του. Και άρχισαν οι σκληρές δοκιμασίες, οι μεγάλοι πειρασμοί. Σκοτώθηκαν τα παιδιά του, έχασε όλα τα υπάρχοντά του, στερήθηκε την υγεία του για πολλά χρόνια, και δόξαζε τον Θεό.

Δεν έμεινε στον Ιώβ τίποτε όρθιο. Ούτε φίλοι, ούτε γυναίκα, ούτε παιδιά, ούτε περιουσία, ούτε υγεία, ούτε τίποτε. Του έμεινε μόνο ο νους του, ο οποίος δεν είχε προσβληθεί, και η πίστη στον Θεό. Άνθρωπος ήτανε. Και ο Χριστός μας όταν σήκωσε το Σταυρό, γονάτισε ανεβαίνοντας στο Γολγοθά. Και όταν ήταν σταυρωμένος και ήταν στην κορυφή των πόνων και της οδύνης, για να δείξει ότι ο άνθρωπος έρχεται σε στιγμές που γονατίζει, είπε: «Θεέ μου, Θεέ μου, ίνα τι με εγκατέλιπες;» Όχι ότι είχε την εγκατάλειψη, αλλά απλώς, από ανθρωπίνης πλευράς και επειδή ήθελε με το

παράδειγμά του, με τη ζωή του, σαν πρότυπο δικό μας, να δούμε ότι ο άνθρωπος έχει εν μέτρω την αντοχή, την υπομονή και τις γνώσεις. Πεπερασμένος νους, πεπερασμένη η προσπάθεια και η αντοχή του. Και έτσι όπως βρισκόταν και ο Ιώβ σε μια δύσκολη στιγμή, σ' ένα στρίμωγμα ψυχολογικό, σκέφτηκε και είπε: «Γιατί να με γεννήσεις; Γιατί να γεννηθώ; Να είναι η μέρα που γεννήθηκα καταραμένη και φέγγος ξανά να μην τη φέξει».

Μόλις είδε ο Θεός ότι πάει να γονατίσει, έρχεται και τον κρατάει και του λέει: «Στάσου, ξέρεις γιατί σε έχω δοκιμάσει; Ξέρεις γιατί επέτρεψα όλα αυτά να σου γίνουν; Για να σε αναδείξω άγιο. Για να σε αναδείξω κραταιό παράδειγμα υπομονής σ' όλες τις γενεές. Και από το δικό σου παράδειγμα και πάθημα να ωφεληθούν οι μεταγενέστεροι άνθρωποι και να στερεωθούν στις δοκιμασίες της ζωής». Και τότε αρχίζει και του κάνει ένα πατρικό και επιστημονικό έλεγχο και τον ερωτά: «Δεν μου λες, όταν εγώ θεμελίωνα τη γη, που ήσουν; Μήπως γνωρίζεις πού είναι οι θησαυροί των νεφελών; Μήπως εκείνο, μήπως το άλλο;»

Απαντάει ο Ιώβ και λέει: «Πρώτα άκουγα με τ' αυτιά μου ότι είσαι ελεήμων, είσαι, είσαι, είσαι..., αλλά τώρα σε είδα με τα μάτια μου, σε ένιωσα μες στην καρδιά μου και εφαύλισα, δηλαδή εξουδένωσα τον εαυτό μου εσωτερικά και είπα: Δεν είμαι τίποτα άλλο παρά γη και σποδός. Δεν είμαι τίποτα άλλο παρά χώμα και στάχτη που πατιέται. Αυτός είμαι. Δεν έχω τίποτα το σπουδαίο». Και αφού ο Θεός ευλόγησε τον Ιώβ και την πίστη και την ταπείνωσή του, τον καθάρισε αυτομάτως από την ασθένειά του και του έδωσε περισσότερα αγαθά.

Θαυμάζω την διαφορά της προαιρέσεως, της ψυχικής αντοχής, αλλά και την εκ διαμέτρου διαφορά της πίστεως του πολυάθλου Ιώβ με τη σημερινή μας αντοχή και παίρνω από την προσωπική μου άποψη το πόση διαφορά έχουμε. Διότι εκ των πραγμάτων είδαμε ότι ο Ιώβ είχε μια απλή πίστη στο Θεό, με ό,τι έβλεπε απλώς στη φύση, με τη λειτουργία της. Και εμείς, από την άλλη, έχουμε τόσα και τόσα, αναρίθμητα βοηθήματα, αδιάσειστα, ακλόνητα, θεϊκά, αγιοτικά, προσωπικά από τη ζωή και τόσα άλλα, και όμως έχουμε τρομερή διαφορά στην αντιμετώπιση των θλίψεων, των πειρασμών, των δοκιμασιών που υπομένουμε.

Έχουμε το φοβερό παράδειγμα του Χριστού ως πρότυπο. Έχουμε τους αγίους μάρτυρες, τους αγίους Αποστόλους, τους ασκητές. Έχουμε τα βοηθήματα της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Έχουμε τα άγια Μυστήρια και δη αυτό το Μυστήριο που τελεσιουργείται σε κάθε θεία Λειτουργία, που μεταλαμβάνουμε κατά μετάγγιση πνευματική του Σώματος και Αίματος του Χριστού μας δια μέσου του Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας, μεταλαμβάνουμε Σώμα και Αίμα Χριστού και γινόμαστε ένα με τον Χριστό.

Παραταύτα όμως, ενώ έχουμε όλη αυτή την ασύλληπτη βοήθεια που δεν αριθμείται

με τίποτε, βρισκόμαστε μπροστά στον Ιώβ σαν έντομα μπροστά σ' έναν ελέφαντα. Αυτή είναι η διαφορά μας. Αυτός υπέμεινε τόσα και τόσα μαρτύρια και εμείς, έρχεται ένας πόνος ελάχιστος, μα από δόντι είναι, μα από κάποιο άλλο μέλος του σώματος, ή μια θλίψη από οικογενειακή περιπέτεια ή οτιδήποτε άλλο, και βλέπουμε τους εαυτούς μας, ων πρώτος ειμί εγώ, να γονατίζουμε, να απελπιζόμαστε, να χάνουμε την ελπίδα και να λέμε: «Τώρα, χάθηκα». Ενώ έχουμε τόσα φοβερά παραδείγματα να θεμελιώσουμε τη δική μας πίστη, να αντιμετωπίσουμε τη δοκιμασία, για να πετύχουμε και εμείς έστω και μια ελάχιστη νίκη.

Η όλη ζωή του πολυάθλου Ιώβ ας μας γίνει παράδειγμα φωτεινό στη ζωή μας για ν' αντιμετωπίζουμε οποιαδήποτε θλίψη, και από οποιαδήποτε πλευρά, με υπομονή και πίστη. «Ως επίστευσας γενηθήτω σοι». Όπως πιστεύουμε, έτσι και μας γίνεται από τον Θεό. Όταν πιστεύουμε ότι μπορούμε, με τη χάρη του Θεού, να ξεπεράσουμε την Α ή Β θλίψη και στενοχώρια και κατάσταση, θα το μπορέσουμε. Δεν θα το μπορέσουμε, αν δεν θα το πιστέψουμε.

Έρχονται και λένε οι σημερινοί άνθρωποι: «Δεν μπορούμε να μεγαλώσουμε τόσα παιδιά». Και βλέπουμε, στο παρελθόν τούς παππούδες μας με τα τόσα παιδιά και με τόση φτώχεια, και τα ξεπερνούσαν και έτρεφαν όλα τα παιδάκια τους. Τώρα εμείς λέμε, ότι δεν μπορούμε. Γιατί υπολογίζουμε τα πράγματα πάνω στις δυνάμεις μας. Γιατί δεν διαθέτουμε ζωντανή πίστη. Στον άνθρωπο, όμως, που πιστεύει, έρχεται η δύναμη του Θεού και η πίστη ενισχύεται και ο Θεός τα οικονομεί.

Εδώ, με φυσική πρόνοια, τα πουλάκια και όλα τα ζώα τα οικονομεί ο Θεός και δεν στερούνται. Εμείς οι άνθρωποι, με τη λογική μας, βάζοντας τα πράγματα με τη λογική και όχι με την πίστη, βγαίνουμε λάθος και επομένως δεν μπορούμε. Έχουμε, όμως και στη σημερινή εποχή παραδείγματα φωτεινά και αξιοπρόσεκτα, με μεγάλη οικογένεια και είναι φτωχοί άνθρωποι.

Μα, θα μου πείτε, ότι εξυπηρετούνται, διαιτώνται λιγότερο, και δεν γίνονται επιστήμονες όλα τα παιδιά.

Ε, βέβαια, δεν μπορούν να γίνουν επιστήμονες, θα γίνουν και τεχνίτες, θα γίνουν και διαφορετικά, πάντως όλα τα παιδιά θα ζήσουνε. Αλλά κάναμε τη ζωή κατά τέτοιο τρόπο, που να μην μπορούμε και εκ του φυσικού, διότι όταν θέλουμε όλα τα παιδιά να σπουδάσουν ή όλα να τους τα δίνουμε ό,τι επιθυμούν, φυσικά το πορτοφόλι δεν επαρκεί, και επομένως στερούμαστε και επομένως βρισκόμαστε παραβάτες της εντολής του Θεού «Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε, πληρώσατε την οικουμένην», και όλα αυτά.

Λοιπόν, το φωτεινό παράδειγμα και οι πρεσβείες του πολυάθλου μας Ιώβ, που γιορτάζει σήμερα, να μας βοηθήσουν, ώστε τα αθλήματά του, τα στεφάνια του, τα

παράσημά του, να μας δώσουν περισσότερη δύναμη και αντοχή, προσπαθώντας, έστω και από μακριά, να τον ακολουθήσουμε και να φτάσουμε και εμείς στον τελικό σκοπό που είναι η κατάπαυσις εις αιώνας αιώνων, η Άνω Ιερουσαλήμ.

[Από το περιοδικό "Όσιος Φιλόθεος της Πάρου" 17, έκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη, σ. 18, άρθρο «Περί πειρασμών και θλίψεων» (απόσπασμα)]